

Asa Larsson

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Το μαύρο μονοπάτι

Από τη συγγραφέα των μπεστ σέλερ
Ηλιακή καταιγίδα και *Λευκή νύχτα*

Το νέο αστέρι
του σκανδιναβικού
νουάρ.

WDR2

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Απόσπασμα από σημειώσεις ιστορικού 12ης Σεπτεμβρίου 2003

αναφορικά με την ασθενή Ρεμπέκα Μάρτινσον

Λόγος επικοινωνίας: Η ασθενής εισήχθη στο νοσοκομείο της Κίρουνα με τραύματα στο πρόσωπο & το κεφάλι έπειτα από πτώση. Κατά την εισαγωγή διαπιστώθηκε οξεία ψυχωσική κρίση. Χειρουργική αντιμετώπιση των τραυμάτων του προσώπου κρίθηκε απαραίτητη· κατά συνέπεια, στην ασθενή χορηγήθηκε νάρκωση. Κατά την ανάνηψη, εξακολούθησαν σαφή ψυχωσικά συμπτώματα. Αποφασίστηκε ο εγκλεισμός της ασθενούς υπό την § 3 Ψυχοδιαγνωστικής Αξιολόγησης Νοπτικών Ικανοτήτων. Μεταφέρθηκε στην ψυχιατρική κλινική του νοσοκομείου Σεντ Γιόραν, στη Στοκχόλμη – θάλαμος ασφαλείας. Προκαταρκτική διάγνωση: ψύχωση UNS. Φαρμακευτική αγωγή: Risperdal mix 8mg/ημερησίως συν Sobril 50 mg/ημερησίως.

Τούτη είναι η τελευταία φορά.

Ίδου ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς, ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν.

Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρός· καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς, ἵνα ἀλλήλους σφάζωσιν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

Και να! Με αρπάζουν από τα χέρια! Δεν ακοῦν! Πεισματικά αρνούνται να στρέψουν τα μάτια τους στους ουρανοῦς, που ανοίγουν εμπρός τους.

Καὶ ἰδοῦ, ἵππος χλωρός.

Και χτυπά το ἔδαφος με τις κοφτερές οπλές του. Λακτίζει τη γη κάτω απ' τα πόδια του.

Καὶ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος μέλας ἐγένετο ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὄλη ἐγένετο ὡς αἶμα.

Και εγώ απόμεινα πίσω. Πολλοί από μας αφεθήκαμε πίσω. Πέφτουμε στα γόνατα πριν από το ταξίδι μας μέσα στο σκότος κι αδειάζουμε τα σωθικά μας από φόβο. Έν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένη πυρὶ καὶ θεῖω, ὃ ἐστὶν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος. Λίγα μόνο λεπτά απομένουν. Πρέπει να κρατηθούμε απ' ὅ,τι μπορούμε. Να κρατηθούμε γερά απ' ὅ,τι έχουμε πιο κοντινό.

Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν, ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς. Ἀλλὰ κανεὶς ἐδῶ δεν ἀκούει!

Απόσπασμα από σημειώσεις ιστορικού 27ης Σεπτεμβρίου 2003
αναφορικά με την ασθενή Ρεμπέκα Μάρτινσον

Η ασθενής ανταποκρίνεται, απαντά όταν της απευθύνουν τον λόγο, είναι σε θέση να αφηγηθεί τα γεγονότα που πυροδότησαν το καταθλιπτικό ψυχωσικό επεισόδιο. Παρουσιάζει ενδείξεις κατάθλιψης: απώλεια βάρους, ατονία, διαταραχές ύπνου, πρόωρη έγερση. Υψηλός κίνδυνος αυτοχειρίας. Συνέχιση των ΗΣΘ. Χορήγηση Cipramil σε μορφή ταμπλέτας 40 mg/ημερησίως.

Έναν από τους νοσοκόμους (έχω νοσοκόμους, για φαντάσου) τον λένε Γιόχαν. Ή μήπως Γιόνας; Ή Γιόνι; Με βγάζει βόλτα. Δεν μου επιτρέπουν να βγαίνω έξω μόνη. Δεν πηγαίνουμε μακριά. Και πάλι κουράζομαι απίστευτα. Ίσως το παρατηρεί καθώς επιστρέφουμε. Δεν το δείχνει πάντως. Δεν βάζει γλώσσα μέσα του όλη την ώρα. Αυτό είναι καλό, σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να μπαίνω εγώ στον κόπο.

Μιλάει για τον αγώνα του Μοχάμεντ Άλι εναντίον του Τζορτζ Φόρμαν για τον τίτλο το 1974 στο Ζαΐρ.

«Έφαγε τόσο ξύλο! Έπεσε στα σκιοινιά κι απλώς άφησε τον Φόρμαν να τον χτυπάει ασταμάτητα. Ο Φόρμαν ήταν... τέλος πάντων, ήταν σκληρός. Μιλάμε για βαρέα βάρη εδώ, και ο περισσότερο κόσμος μάλλον το 'χει ξεχάσει, αλλά πολλοί ανησυχούσαν για τον Άλι πριν από τον αγώνα. Πίστευαν ότι στην

πραγματικότητα ο Φόρμαν μπορούσε ακόμα και να τον σκοτώσει. Κι έπειτα ο Άλι απλώς στεκόταν εκεί σαν... άγαλμα, ρε γαμώτο! Κι έτρωγε ξύλο για επτά γύρους. Διέλυσε εντελώς την ψυχολογία του Φόρμαν. Στον έβδομο κρεμάστηκε στον ώμο του και του ψιθύρισε “Αυτό είναι το μόνο που μπορείς να κάνεις, Τζορτζ;”. Και ήταν! Ύστερα πια στον όγδοο, ο Φόρμαν με το ζόρι κρατούσε πια την άμυνά του, και τότε ήρθε η ευκαιρία. Ο Άλι απλώς έριξε μια: μπαμ! Ένα πλάγιο δεξί σκίζει τον αέρα. Ο Φόρμαν πέφτει σαν δέντρο! Κρρρακ!»

Περπατώ σιωπηλή. Παρατηρώ ότι τα δέντρα αρχίζουν να μυρίζουν φθινόπωρο. Κι εκείνος μιλάει για τη Βροντή στη Ζούγκλα. Είμαι ο μεγαλύτερος. Θρύλος στη Μανίλα.*

Ή μιλάει για τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο (επιτρέπεται να το κάνει αυτό μαζί μου, αναρωτιέμαι βουβά, δεν είμαι ευαίσθητη, εύθραυστη, τι θα έλεγε ο θεράπων;).

«Οι Γιαπωνέζοι, να τώρα, αυτοί είναι πραγματικοί πολεμιστές. Ξέρεις, όταν οι πιλότοι των μαχητικών τους ξέμεναν από καύσιμα στη μέση του Ειρηνικού, αν υπήρχε εντός της ακτίνας τους κάποιο αμερικανικό αεροπλανοφόρο πετούσαν κατευθείαν πάνω του. Μπουουουουμ! Ή έκαναν μια κομφή προσθαλάσωση με την κοιλιά, απλώς για να δείξουν πόσο απίστευτα ικανοί πιλότοι ήταν. Ύστερα, όταν κάθονταν εκεί έχοντας επιβιώσει, πηδούσαν στο νερό και μαχαιρώνονταν. Δεν αφήνονταν να πιαστούν ζωντανοί από τον εχθρό. Το ίδιο κι όταν πολεμούσαν στο Γκουανταλκανάλ. Πηδούσαν από τα βράχια σαν λέμινγκ όταν συνειδητοποιούσαν ότι είχαν νικηθεί. Οι Αμερικανοί στέκονταν εκεί με τους τηλεβόες τους και τους έλεγαν να παραδοθούν».

Όταν γυρίζουμε πίσω στον θάλαμο, ξαφνικά με πιάνει ένας

* Rumble in the Jungle και Thrilla in Manilla, ονομασίες που δόθηκαν σε θρυλικούς αγώνες πυγμαχίας του Μοχάμεντ Άλι με τον Τζορτζ Φόρμαν και τον Τζο Φρέιζερ αντίστοιχα.

φόβος ότι θα με ρωτήσει αν ευχαριστήθηκα τον περίπατο. Αν μου άρεσε. Αν θα ήθελα να το ξανακάνω αύριο.

Δεν καταφέρνω να απαντήσω «ναι» ή «ωραία θα ήταν». Νιώθω όπως όταν ήμουν μικρή. Τότε που κάποια από τις ηλικιωμένες κυρίες του χωριού μου αγόραζε ένα παγωτό ή ένα αναψυκτικό. Πάντοτε έπρεπε να ρωτήσουν: «Ήταν ωραίο;». Παρόλο που το έβλεπαν. Καθόσουν εκεί καταβροχθίζοντάς το, με βουβή αγαλλίαση. Αλλά έπρεπε να τους δώσεις κάτι. Να πληρώσεις το τίμημα. «Ναι», και κατά προτίμηση «Σας ευχαριστώ» από το μικρό κοριτσάκι, το καημενούλι με την τρελή μητέρα. Δεν έχω πια τίποτα να δώσω. Ούτε καν ένα γρύλισμα. Αν με ρωτήσει, θ' αναγκαστώ να πω όχι. Αν και ήταν τόσο ωραίο ν' ανασαίνω τον αέρα. Ο θάλαμος έχει τη μυρωδιά των φαρμάκων, που αναδίδεται από κάθε πόρο, μυρίζει καπνό, βρόμα, νοσοκομείο, το καθαριστικό υγρό που χρησιμοποιούν στο πλαστικό πάτωμα.

Ωστόσο δεν ρωτάει. Με πηγαίνει περίπατο και την επόμενη μέρα.

Απόσπασμα δευτεροβάθμιας αξιολόγησης 30ής Οκτωβρίου

αναφ. με την ασθενή Ρεμπέκα Μάρτινσον

Η ασθενής ανταποκρίνεται ικανοποιητικά στη θεραπεία. Ο κίνδυνος αυτοχειρίας δεν θεωρείται πλέον πιθανός. Προηγήθηκε νοσηλεία δύο εβδομάδων σύμφωνα με το HSL. Διάθεση κακή, χωρίς ωστόσο ενδείξεις σοβαρής κατάθλιψης. Μεταφορά σε κατοικία στην Κουραβάρα, χωριό έξω από την Κίρουνα, όπου μεγάλωσε η ασθενής. Συνιστάται η επικοινωνία με την κλινική στην Κίρουνα. Συνέχιση της φαρμακευτικής αγωγής Cipramil 40mg/ημερησίως.

Ο θεράπων με ρωτάει πώς αισθάνομαι. Λέω: καλά.

Με κοιτάζει σιωπηλός. Σχεδόν χαμογελώντας. Με νόημα. Μπορεί να μείνει σιωπηλός για όσο χρειαστεί. Είναι εξπέρ στη σιωπή. Οι σιωπές δεν τον δυσκολεύουν. Τελικά λέω: όχι πολύ χάλια. Αυτή είναι η σωστή απάντηση. Γνέφει καταφατικά.

Δεν μου επιτρέπουν να μείνω εδώ. Είναι αρκετός καιρός που κρατάω τη θέση. Υπάρχουν γυναίκες που τη χρειάζονται περισσότερο. Γυναίκες από εκείνες που βάζουν φωτιά στα μαλλιά τους. Που επιτίθενται στον επιστάτη του θαλάμου και καταπίνουν κομμάτια σπασμένο καθρέφτη στις τουαλέτες, και πρέπει να μεταφέρονται εσπευσμένα στα έκτακτα όλη την ώρα. Εγώ μιλάω, απαντώ σε ερωτήσεις, σηκώνομαι το πρωί και πλένω τα δόντια μου.

Τον μισώ επειδή αρνείται να με αναγκάσει να μείνω εδώ εις τον αιώνα τον άπαντα. Επειδή δεν είναι ο Θεός.

Μετά κάθομαι στο τρένο ταξιδεύοντας προς βορρά. Το τοπίο ξεχύνεται προς τα πίσω σε μια σειρά στιγμιότυπα. Στην αρχή τα μεγάλα φυλλοβόλα δέντρα σε τόνους του κόκκινου και του κίτρινου. Φθινοπωρινή λιακάδα και πολλά σπίτια. Σε καθαίνα από αυτά άνθρωποι που ζουν τη ζωή τους. Βγάζοντάς τα πέρα με κάποιον τρόπο.

Μετά το Μπάστουτρεσκ έχει χιόνι. Κι ύστερα επιτέλους: δάσος, δάσος, δάσος. Γυρίζω σπίτι. Οι σημύδες ζαρώνουν, στέκουν μαύρες και σκελετωμένες στο λευκό τοπίο.

Κολλάω το μέτωπο και τη μύτη μου στο τζάμι.

Νιώθω καλά, λέω στον εαυτό μου. Έτσι είναι όταν νιώθεις καλά.

Σάββατο 15 Μαρτίου 2005

Βράδου στις αρχές της άνοιξης, Τόρνετρεσκ. Ο πάγος ήταν παχύς, πάνω από ένα μέτρο. Απ' άκρη σ' άκρη στην επιφάνεια της λίμνης, μήκους εβδομήντα περίπου χιλιομέτρων, πάνω σε λεπίδες παγοπέδλων έστεκαν κιβωτοί, μικρές καμπίνες μεγέθους τεσσάρων τετραγωνικών μέτρων. Τούτη την εποχή του χρόνου οι κάτοικοι της Κίρουνα έκαναν το προσκύνημά τους στη λίμνη Τόρνετρεσκ. Ανέβαιναν με οχήματα χιονιού, ρουμουλκώντας πίσω τους τις κιβωτούς.

Στο εσωτερικό της κιβωτού υπήρχε μια τρύπα στο πάτωμα. Άνοιγες με τρυπάνι μια τρύπα στον χοντρό πάγο από κάτω. Ένας πλαστικός σωλήνας ένωνε την τρύπα στον πάγο με την τρύπα στο πάτωμα, και αυτό εμπόδιζε τον παγωμένο άνεμο να χωθεί στην κιβωτό. Και μετά καθόσουν μέσα και ψάρευες από την τρύπα.

Ο Λέιφ Πουντάς καθόταν στην κιβωτό του μόνο με τα εσώρουχά του, ψαρεύοντας. Ήταν οκτώ και μισή το βράδυ. Είχε κατεβάσει μερικά κουτάκια μπύρα, εξάλλου ήταν Σάββατο βράδυ. Η σόμπα γκαζιού Calor γουργούριζε και σφύριζε. Ήταν ωραία και ζεστά, πάνω από είκοσι πέντε βαθμούς Κελσίου. Και είχε πιάσει και μερικά ψάρια. Δεκαπέντε σαλμερίνους, μόνο μικρούς, αλλά καλύτερα απ' το τίποτα. Κι είχε φυλάξει και λίγες ρέγγες για τη γάτα της αδερφής του.

Όταν ήρθε η ώρα για ένα κατούρημα ήταν σαν κάποιου είδους απελευθέρωση: είχε παραζεσταθεί, καλό θα ήταν να βγει έξω και να δροσιστεί λιγάκι. Φόρεσε τις μπότες του και

βγήκε με τα τέσσερα έξω στο κρύο και το σκοτάδι με τα εσώρουχα.

Με το που άνοιξε την πόρτα, ο άνεμος την άρπαξε.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας ήταν ηλιόλουστα και απάνεμα, δεν φυσούσε. Όμως στα βουνά ο καιρός αλλάζει συνεχώς. Τώρα η θυέλλα τραβούσε και τίναζε την πόρτα σαν λυσσασμένο σκυλί. Τη μια στιγμή δεν είχε σχεδόν καθόλου αέρα, λες κι ο άνεμος σερονόταν χαμηλά γυυλίζοντας και μαζεύοντας ορμή, κι ύστερα τραβολογούσε την πόρτα με όλη του τη δύναμη. Θα κρατούσαν οι μεντεσέδες; Ο Πουντάς έπιασε την πόρτα και με τα δύο χέρια και την έκλεισε πίσω του. Ίσως έπρεπε να είχε ρίξει κάνα ρούχο πάνω του. Μπα, τι διάολο, ένα κατούρημα δεν έπαιρνε πάνω από ένα λεπτό.

Οι ριπές του ανέμου μετέφεραν σκόρπιο χιόνι μαζί τους. Όχι απαλό, λεπτό φρέσκο χιόνι, αλλά αιχμηρά ρομβοειδή θρύψαλα συμπαγούς χιονιού. Στροβιλιζόταν κατά μήκος του εδάφους σαν λευκή γάτα με εννιά ουρές, μαστιγώνοντας το δέρμα του με έναν αργό, μοχθηρό ρυθμό.

Ο Πουντάς έτρεξε πίσω από την κιβωτό για να προστατευτεί από τον άνεμο κι ετοιμάστηκε να κατουρήσει. Μπορεί να είχε κρυφτεί από τις ριπές του, αλλά έκανε κρύο τόσο ψηλά στον βορρά. Το όσχεό του συσπάστηκε. Τουλάχιστον όμως κατάφερε να κατουρήσει. Σχεδόν περίμενε να δει τα ούρα να παγώνουν στη διαδρομή που ακολούθησαν μες στον αέρα. Να μεταμορφώνονται σε μια κίτρινη αφίδα πάγου.

Τη στιγμή που τελείωσε, άκουσε κάτι σαν ουρλιαχτό μέσα απ' τον άνεμο, κι εντελώς ξαφνικά η κιβωτός τον χτύπησε στην πλάτη. Σχεδόν τον έριξε κάτω, και το επόμενο δευτερόλεπτο χάθηκε.

Χρειάστηκε λίγο χρόνο για να καταλάβει. Η θυέλλα είχε πάρει την κιβωτό. Έβλεπε το παράθυρο, το τετράγωνο με το ζεστό φως στο σκοτάδι, να ταξιιδεύει μακριά του.

Έτρεξε λίγα μέτρα πίσω της, μα τώρα το δέσιμό της είχε

λυθεί, η κιβωτός ανέπτυσε ταχύτητα. Δεν είχε καμία πιθανότητα να την προλάβει, απομακρυνόταν με ορμή πάνω στις λεπίδες της.

Στην αρχή ο Πουντάς σκέφτηκε μόνο την κιβωτό. Την είχε φτιάξει μόνος του από κόντρα πλακέ, ύστερα την είχε μονώσει και ντύσει με αλουμίνιο. Αύριο το πρωί, όταν την έβρισκε, δεν θα ήταν παρά καυσόξυλα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ελπίζει ότι δεν θα προκαλούσε καμιά ζημιά. Αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε προβλήματα.

Ξαφνικά ήρθε μια δυνατή ριπή. Σχεδόν τον έριξε στο έδαφος. Τότε συνειδητοποίησε ότι κινδύνευε. Και είχε κι όλη εκείνη την μπίρα μέσα του, ήταν λες και το αίμα του βρισκόταν μόλις κάτω από την επιφάνεια του δέρματός του. Αν δεν κατάφερε να χωθεί κάπου πολύ σύντομα, θα πέθαινε από το κρύο.

Κοίταξε γύρω του. Ο τουριστικός σταθμός του Άμπισκο πρέπει να βρισκόταν τουλάχιστον ένα χιλιόμετρο πιο πάνω: δεν θα τα κατάφερε ποτέ να φτάσει, τώρα ήταν ζήτημα λεπτών. Πού ήταν η πιο κοντινή κιβωτός; Οι στροβιλισμοί του χιονιού και η θύελλα είχαν ως αποτέλεσμα να μην μπορεί να δει το φως καμίας άλλης κιβωτού.

Σκέφτου, είπε στον εαυτό του. Δεν θα κάνεις ούτε ένα αναθεματισμένο βήμα προτού βάλεις το μυαλό σου να σκεφτεί. Ποια κατεύθυνση αντικρίζεις τώρα;

Σκέφτηκε για τρία δευτερόλεπτα, αισθάνθηκε τα χέρια του ν' αρχίζουν να μουδιάζουν και τα έχωσε κάτω από τα μπράτσα του. Έκανε τέσσερα βήματα από το σημείο όπου στεκόταν και κατάφερε να φτάσει αμέσως στο όχημα χιονιού. Το κλειδί ήταν στη φευγάτη κιβωτό, αλλά κάτω από το κάθισμα είχε ένα κουτί με εργαλεία και το έβγαλε έξω.

Τότε προσευχήθηκε σε κάποιον εκεί ψηλά να έχει πάρει τον σωστό δρόμο και ξεκίνησε προς την κατεύθυνση της πιο κοντινής γειτονικής κιβωτού. Δεν ήταν πάνω από είκοσι μέτρα μα-

κρια, αλλά με κάθε βήμα ήθελε να βάλει τα κλάματα. Φοβόταν τόσο πολύ ότι θα την έχανε. Κι αν την έχανε, ήταν νεκρός.

Έψαξε για την κιβωτό από υαλόνημα του Πέρσον. Το υγρό χιόνι τού σκέπαζε τα μάτια· προσπαθούσε να κοιτάζει προσεκτικά μέσα απ' αυτό, αλλά ήταν λες και το χιονόνερο συνέχιζε να σχηματίζει ένα στρώμα πάνω στα μάτια του κι έπρεπε να το σκουπίζει για να το απομακρύνει. Ήταν αδύνατο να δει οτιδήποτε· σκοτάδι και χιόνι.

Σκέφτηκε την αδερφή του. Και σκέφτηκε και την πρώτην σύντροφό του, το γεγονός ότι τα πράγματα είχαν υπάρξει καλά μεταξύ τους με πολλούς τρόπους.

Σχεδόν έπεσε πάνω στην κιβωτό του Πέρσον προτού τη δει. Μέσα κανείς, τα παράθυρα σκοτεινά. Πήρε το σφυρί από την εργαλειοθήκη του, αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το αριστερό του χέρι· το δεξί ήταν άχρηστο, με τον πόνο να το διαπερνά τόση ώρα που κρατούσε το παγωμένο ατσάλι της χειρολαβής της εργαλειοθήκης. Βρήκε τον δρόμο του στα τυφλά μέσα στο σκοτάδι ως το μικρό παράθυρο από πλεξιγκλάς και το έσπασε.

Ο φόβος τού έδωσε δύναμη και κατάφερε να σηκώσει και να περάσει τα εκατό κιλά του από το παράθυρο. Βλαστήμησε καθώς έγδερνε το στομάχι του στον αιχμηρό μεταλλικό σκελετό. Τι σημασία είχε όμως; Ο θάνατος ποτέ δεν τον είχε πλησιάσει περισσότερο, ένιωθε την ανάσα του στον λαιμό του.

Μόλις βρέθηκε μέσα, έπρεπε κάπως να βάλει μπροστά να τη ζεστάνει. Ακόμα κι αν προστατευόταν από τον άνεμο, η παγωσιά μέσα στην κιβωτό εξακολουθούσε να είναι φαρμακερή.

Έκανε τα συρτάρια φύλλο και φτερό και βρήκε μερικά σπίρτα. Πώς να κρατήσεις κάτι τόσο μικρό όταν το κρύο σου έχει αχρηστέψει εντελώς τα χέρια; Έχωσε τα δάχτυλά του μέσα στο στόμα του για να τα ζεστάνει ωσότου αρχίσουν να λειτουργούν αρκετά καλά ώστε να του επιτρέψουν να ανάψει τη λάμπα και τη σόμπα. Το μόνο που ήθελε ολόκληρο το σώμα του

ήταν να ριγεί και να τρέμει, ποτέ στη ζωή του δεν είχε κρυσώσει τόσο πολύ. Είχε παγώσει ως το κόκαλο.

«Που να πάρει ο διάολος, τι κρύο είναι αυτό, γαμήθηκα στο κρύο» έλεγε στον εαυτό του ξανά και ξανά. Μιλούσε δυνατά· με κάποιον τρόπο αυτό κρατούσε τον πανικό μακριά, κρατώντας, θαρρείς, συντροφιά στον εαυτό του.

Ο άνεμος ούρλιαζε μέσα από το παράθυρο σαν μοχθηρός θεός· πήρε ένα μεγάλο μαξιλάρι που ακουμπούσε στον τοίχο και κατάφερε να το σφηνώσει γερά ανάμεσα στο κουρτινόξυλο και τον τοίχο.

Έριξε μια ματιά τριγύρω και εντόπισε ένα κόκκινο καπιτονέ μπουφάν, πιθανόν να ανήκε στην κυρία Πέρσον. Επίσης, βρήκε ένα συρτάρι γεμάτο εσώρουχα, τράβηξε έξω δύο μακριές σκελές, τη μια για τα πόδια και την άλλη για το κεφάλι του.

Η ζεστασιά ερχόταν αργά, κι εκείνος κρατούσε τα χέρια και τα πόδια του τεντωμένα προς τη σόμπα με τον πόνο να του τρυπά το κορμί· ήταν μαρτύριο. Δεν είχε καθόλου αίσθηση στο μάγουλο και το αυτί από τη μια πλευρά, κι αυτό δεν ήταν καλό σημάδι.

Πάνω στο κρεβάτι-κουκέτα υπήρχε ένας σωρός από κουβέρτες. Ήταν κρύες σαν παγάκι, φυσικά, αλλά όπως και να 'χε μπορούσε να τυλιχτεί μ' αυτές, θα του παρείχαν κάποιο είδος μόνωσης.

Τη γλίτωσα, είπε στον εαυτό του. Τι σημασία έχει αν χάσω ένα αυτί;

Τράβηξε μια κουβέρτα από το κρεβάτι. Είχε μεγάλα λουλούδια σε διάφορες αποχρώσεις του μπλε, ένα απομεινάρι από τη δεκαετία του '70.

Κι από κάτω βρισκόταν ξαπλωμένη μια γυναίκα. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά κι είχαν παγώσει τόσο, που είχαν ασπρίσει εντελώς, σαν γυαλί που 'χει πιάσει πάχνη. Κάτι που έμοιαζε με πόριτζ, ή ίσως να ήταν εμετός, απλωνόταν στο πιγούνι και στα

χέρια της. Ήταν ντυμένη με αθλητικά ρούχα. Στην μπλούζα της υπήρχε ένα κόκκινο σημάδι.

Ο Πουντάς δεν ούρλιαξε. Δεν αισθάνθηκε καν έκπληξη. Ήταν λες και τα συναισθήματά του είχαν παντελώς σβήσει.

«Τι διάολο» ήταν το μόνο που είπε.

Κι αυτό που ένιωσε να τον πλημμυρίζει έμοιαζε με αυτό που νιώθεις όταν το καινούργιο σου κουτάβι κατουράει μες στο σπίτι για εκατοστή φορά. Εξάντληση μπροστά στο πόσο κουραστικό είναι το καθετί.

Αντιστάθηκε στην παρόρμηση απλώς να ξαναβάλει την κουβέρτα πίσω και να ξεχάσει τη γυναίκα.

Ύστερα κάθισε να σκεφτεί. Τι στην ευχή έπρεπε να κάνει τώρα; Έπρεπε να φτάσει στον τουριστικό σταθμό, φυσικά. Δεν είχε και πολλή όρεξη να πάει εκεί πάνω μες στο σκοτάδι. Μα δεν είχε άλλη επιλογή, είχε; Και δεν του άρεσε και πολύ η ιδέα να κάτσει εδώ να ξεπαγώσει μαζί της.

Έπρεπε όμως να μείνει λίγο ακόμα. Μέχρι να πάψει να κρυώνει τόσο διαολεμένα.

Ήταν σαν να τους ένωνε ένα είδος συντροφικότητας. Η γυναίκα τού κράτησε συντροφιά τη μία ώρα που κάθισε εκεί, με τον πόνο να τον βασανίζει σε διάφορα σημεία του σώματός του καθώς η ζέστη επανέφερε την αίσθηση. Κράτησε τα χέρια του τεντωμένα προς τη σόμπα.

Δεν είπε λέξη. Το ίδιο κι εκείνη.

Η Larsson ξεχωρίζει από τη νεότερη γενιά σκανδιναβών συγγραφέων. Μη χάσετε βιβλίο της!] INDEPENDENT

Μια γυναίκα βρίσκεται νεκρή σε μια παγωμένη λίμνη, το σώμα της είναι σημαδεμένο από τις αποδείξεις του βασανισμού της. Η επιθεωρήτρια Άννα-Μαρία Μέλα αναλαμβάνει την υπόθεση και αμέσως καταλαβαίνει ότι τα πράγματα είναι αρκετά περίπλοκα. Το θύμα — που κάτω από την αθλητική του φόρμα φορούσε μαύρα δαντελένια εσώρουχα — ήταν βασικό στέλεχος σε μια εταιρεία εξόρυξης μεταλλευμάτων, με δραστηριότητες σε ολόκληρη την υφήλιο. Η Άννα-Μαρία χρειάζεται κάποιον με νομικές γνώσεις να της εξηγήσει ορισμένα πράγματα και ξέρει ακριβώς το κατάλληλο άτομο.

Η δικηγόρος Ρεμπέκα Μάρτινσον θέλει απεγνωσμένα να επιστρέψει στη δουλειά, να νιώσει και πάλι ζωντανή έπειτα από μια υπόθεση που λίγο έλειψε να της κοστίσει τη ζωή. Σύντομα η Ρεμπέκα θα αρχίσει να ερευνά εξονυχιστικά τις υποθέσεις του αφεντικού της νεκρής γυναίκας, του ιδρυτή της Κάλις Μεταλλευτική, του οποίου η σχέση με την πολυτιμότερη υπάλληλό του ήταν τόσο σύνθετη όσο και δυσοίωνα.

Αυτό, όμως, που η Άννα-Μαρία και η Ρεμπέκα πρόκειται να ξεσκεπάσουν είναι μια ιστορία σοκαριστική και θλιβερή... για την εμμονή ενός άντρα, τον μοναχικό θάνατο μιας γυναίκας και την αδίστακτη, ψυχρή καρδιά ενός δολοφόνου.

[Χάρη στο αποστασιοποιημένο στιλ της, η Larsson καταφέρνει να κάνει την περιήγησή της στα παγωμένα βάθη της ανθρώπινης ψυχής ακόμα πιο ανατριχιαστική.] TELEGRAPH

ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΕΞΙΧΝΙΑΖΟΥΝ. Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ ΤΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΡΕΜΠΕΚΑ ΜΑΡΤΙΝΣΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΡΙΑ ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ ΜΕΛΑ.

ISBN 978-960-566-369-8

9 789605 663698
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6369

NEO APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)